

Forfatter: Worm, Jacob

Titel: . - [1968]

Citation: Worm, Jacob: ". - [1968]", i Worm, Jacob: . - [1968], udg. af ERIK SØNDERHOLM , [1968]-1994, s. 338. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-worm01val-shoot-idm140677731029280.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: . - [1968]

AFSKEDSDIGTE

EPIGRAM

Jeg lider nu, at min uven
Saa tit paa mig vil pucke
Jeg meen at see dend Dag igien
Hand skal derover sucke
Giør nu formeget ej deraf
Du veed self ej hvad qvide,
Førend du kommer i din Graf,
Du skalt af andre lide.

EN RETSINDIG HERRENS TIENERES OG SANDHEDS ELSKERES, DOG MENNESKENS FANGES FRIMODIGE TALE OG VALET

stillet paa det *Poetische* af den, som ønsker
at alle *Christi* Tienere og *Apostler* maa i
Sandhed uden Hycklerie til Døden blive
bestandig.

Ack! skal nu Sandhed bort, maa Sandhed icke høres,
Skal Sandheds Elskere til Retterstæd nu føres,
Skal nu de Seener smaa som hefftede det Hoved
Og Tungen i den Hals, som Sandhed altid loved
For blancken kolde Jern og skarpe Sverd nu krympe,
Christ give da igien udspiire maa en Ympe
Der daglig voxe kand og bære frem de Frugter,
Der ret som Honning-sød af Sandhed stedse lugter?
Skal Sandheds blancke krop til sorten Jord nu segne?

Skal [Synde-strafferen] for Bøddel-Sværd nu blegne?
Ack! skal nu Sandheds Mand sit Liv for Sverdet ende,
Gud da hands ædle Siæl til Himmel-glæde sende!
Men *Satan* tvert imod dend Siæl i Pølen piine
Som udaf hands *Ruin* paa Dievle-viis monn' griine;
Thi hver en Christen Siæl maa gremme sig og grue,
At Bødlen med sit Sværd skal Herrens Tienner true
For hand har straffet Synd og bare Sandhed skrevet
Og skieldet lidt paa dem, som Hove-Treck har drevet,
Mens Holdt lidt Mestermannd hugg icke til for fage,
Maaske en Freds *Legat* tør Fangens Væ betage
Maaskee endnu *Pardon* til Fangen vel tør raabes,
Om Fangens Ær' og Liv endnu tør lidet haabes;
Thi kongen er ey den som agter sig at føye
Stor Ære ved hands Død, men lår sig gierne nøye
343 Med bedring, Bøn og Graad udaf dend arme Fange
Som for en skiendig Død er hierte-klemt og bange;
Thi nu har Kongen alt sin Magt paa hannem øvet
Og Ægte-fæll' og Børn med Faders Død bedrøvet
Nu kand hand dem igien betage deres Smerte
Og med en glad *Pardon* forfriske deres Hierte,
Og gjør hand det da vil ieg sige ham til Ære
Hand slægter Løven paa og Løve-Moed monn' bære;
Thi Løven vil ey den til Jorden død nedfelde
Som røster for hands Magt, og skielver for hands velde
Thi om et lidet Dyr, en liden Puus og Hare
Ved Hoff- og Klappe-Jagt kand komme i hands Snare
Hand slaauer da ey ihiel, men seer hand det at beve
For hands dend grumme Magt, da lader hand det leve
Om [ham] end given er et Kiempe-Moed og Størcke
Saa vil hand Øynen dog ey lucke til og mørcke
Paa Magteløse Dyr, der intet kand udrette
Jmod hands store Magt, og ey imod ham trette;
Men sulten Mynde-Hund, hvis Magt dog langt ey strecker
Gjør offte lange spring og Raden vidt udrecker
For at bemegte sig et lidet Dyr til Fange,
Hand skiøtter icke om det skielver og er bange
Men bider flux ihiel og piiner ud til pricke
Jndtil hand faaer dets Blod, ja Hierte-Blod at slicke:
En Naadig Konge god, kand lignes ved en Løve
Der ey sin store Magt paa krafftløs Dyr vil prøve;
Men lidet-magte Folck skal *Tituleris* Mynder;
Thj om et Mennisk-Dyr af Misforstand end synder,
Da skal det dødes strax, og drives udaf Live,
Om deres lumpen Magt skal ey til intet blive;
Men hvad skal følge paa, naar Kongens Siæl skal føres
Til Høye Himmel-Fryd, hvor Glæden altid høres;
Skal hadske Avinds-Mænd til Helveds Pøel nedstødes
Og for U-skyldig Blod til ævig Pine nødis.

TVENDE ÆCTE PERSONERS BEDRØFVELIGE ATSCHILLELSE VED MANDENS BORTGANG OC LANGVARIGE REYSE,

under [dend] *melodie*
Ach Fairfax schamme dig.

1. Manden.

For graad oc gremmelse kand Jeg ey tale meer,
For væ oc vemmelse mit øye iche seer,
Af hierte-klemmelse min krafft er tør som leer.

2. Hustruen.

Ach hierte, ach hierte bedrøfves ey saa,
Den schaale, som schienches, vi driche Joe maa,
Vær trøstig J Herren, alting schal vel gaae.

3. Manden.

Min siæl er tung som steen, oc Jeg er nesten død,
Jeg føler hierte-meen af modgangs haarde stød,
Ach *Jesu* vær ey seen, hielp mig af dødsens nød.

4. Hustruen.

Hvad saarer dit hierte, hvad klemmer din siæl?
Jeg veed vel, at *Satan* har knuset vor hæl,
Oc lychen sit ansict nu schiuler oc fiæl.

5. Manden.

O gid den sorte Jord vild schiule nu min krop,
Kom død oc gjør et mord paa mig fra taa til top,
Thi see ulychen gaar paa os i fulde trop.

6. Hustruen.

Wær trøstig, vær trøstig, Gud lefver endnu,
Haf Herren i sinde, i tancher oc hu,
Oc kiær dig slet intet om ulychens tru.

345

7. Manden.

Jeg seer den visse død i hafsens hule vom,
Men troer i *Jesu* schiød at finde siæle-rom,
Om lychen gjør mig stød, saa er dog *Jesus* from.

8. Hustruen.

Hvad søe oc hvad bølge schal knuse den mand,
Som Herren vil følge til land oc til vand?
Gud schal sig ey dølge, fryct dig ey et grand.

9. Manden.

Ach hustru, hustru god! min siæles største part;
O du dydædle blod! alting er nu uklart,
Ulychens Bitter rod voxer i fulde fart.

10. Hustruen.

Ey bølger, ey vande schal schille os ad,
Gud gjøre os begge i ulychen glad,
Vi finder i himlen den urørlig stad.

11. Manden.

Skal Jeg mit fødeland forlade oc mit boe,
Mig druchner *Belials* vand, Jeg qveles af uroe,
Mig brender sorgens brand om nat oc morgen froe.

12. Hustruen.

Mit hierte, mit hierte det smeltes til død,
Min siæl den opbrænder af ulychens glød,
Husval os *o Jesu* vor brudgom saa sød.

13. Manden.

Gud samler oc igien [det vere schal vor trøst],
Min siæles beste ven Gud være [vil din Lyst],
Om Jeg end schiønt reys hen, guds aand boer i [dit] brøst.

346

14. Hustruen.

O hvem schal mig føde, min moder oc barn?
Til døde vi fanges i ulychens garn,
Vor møye [og møde os] styrter i far'n.

15. Manden.

See Gud hand er saa rig, som udaf ævighed,
Sin haand hand recher dig, i guds fryct blif chun ved,
Gud hielper visselig, naar lychen er af leed.

16. Hustruen.

Mit hierte det smeltes af lengsel til dig,
J sorgen Jeg veltes, oc døden er lig,
Af modgang Jeg æltes saa ulychelig.

17. Manden.

Min sorg ey mindre er for dig mit hierte sød,
Jeg modgangs byrde bær indtil den bittre død,
Jeg er min Gud dog kier, Jeg hviler i hans schiød.

18. Hustruen.

Jeg er dog en enche, oc du enche-mand,
Hvad schal Jeg dog tenche, naar du est af land?
Hvor vil det mig krenche, naar du est paa vand.

19. Manden.

Gud er min styremand, oc hand er min *pilot*,
Min siæl i himmel-land, er *Jesu* undersaat,
Mit hierte staaer i brand Jeg ynscher dig alt got.

20. Hustruen.

Min seng oc mit leye Jeg væder med graad,
Jeg maa dig ey eye, thi veed Jeg ey raad,
Min sorg maa høyt veye ved ulychens braad.

347

21. Manden.

O Gud forlade dem, som aarsag var her til,
Min siæl den er i klem ved lychens falsche Spil,
Jeg reys fra huus oc hiem, alt som min gud hand vil.

22. Hustruen.

O Gud dem betale, som styrt' os i fald,
vi Gud dem befale, som schilt' os ved kald,
[Os] *Jesu* husvale, vor lych er i smald.

23. Manden.

Den Gud som gaf os brød, hand gifve kand igien,
Hand frelser os af nød, hand er vor bedste ven,
Fryct ey ulychens stød, om Jeg end reyser hen.

24. Hustruen.

Min Gud dig bevare min kieriste from,
Gud fri dig fra fare, du vel igien kom,
Gud drag dig af [snare], oc Gifve dig rom.

25. Manden.

Hels hierte moder min, oc hels vor datter smuch,
Hels kiere Broder din, Gud sorgens brand udsloch,
Hels venne-floch saa fiin, det er min bøn oc such.

26. Hustruen.

Om vi ey meer samles paa Jorderigs bold,
J himlen vi mødes med fryd mangefold,
Der schal ey ulychen paa os giøre vold.

27. Manden.

Vi schal med glæde stor daa mødes hos vor Gud,
Gud trøst os med dit ord, oc holt os ved dit bud,
Sæt os i engle-*chor* fra modgangs scham oc schud.

28. Hustruen.

Om vi maa adschilles med legemer her,
Af verden vi drilles, men frydes dog der,
For Gud schal vi stilles oc vere ham kier.

29. Manden.

Far hustru, datter oc far beste moder vel,
Ulychen mig bort-Jog paa bølgens flyde-fiel,
Høy-tvungen Jeg bortdrog ved modgangs størst' uschiel.

30. Hustruen.

Jeg følger mit hierte af fædrene-land,
Med such oc med smerte min siæl ofver strand,
Sig lychen forkeerte, Jeg dører for min mand.

349

JONÆ PROPHETES BØN

Sangviis som, Hiertelig ieg nu lengis, eller
saa som Jeg raaber Fast o Herre.

1.

Udj min nød ieg raabte
Til Herren aff ald magt
Oppaa min Gud ieg haabte
Og hand gaff paa mig agt
Jeg skreeg og hand mig suaret
Mit udj Helvedtz Vom
Mit Liff og siæl hand sparet
Min Bøn fant hos ham rom.

2.

J dybet du mig kaste
Mit udj hafvedtz bug
Huer floed da monne haste
Og gaff mig siæle knug
De Voffver og de bølger
Da ginge offver mig
Ulychen mig paafølger
Min hielp den er fra dig.

3.

Da Var min siælis tancke
Jeg er udkast fra dig
J Sorgen mon ieg Vanche
Dit øye seer ey mig,
Dog Vil ieg endnu skue
Din boligs tempelsted
For ondt Vil ieg ey grue
Thi Gud er ald min freed.

350

4.

Vand omgaff mig til siælen
Affgrunden skiulte mig
Mig slangen beed i hælen
Dog alt svigagtelig
Mit hoffved Var indsnerret
J tang og haffvedtz dynd
Min fiende er forheeret
O Gud dig til mig skynd.

5.

Jeg sanck hen under bierget
J haffsens dybe grund
Dog haffver Gud affverget
Udj sin Hielpe-stund
Dend døds forgifftig braadde
Og skiendig piile-skud
Sampt jordens stængers odde

Min hielp dog kom fra Gud.

6.

Men du min Gud opførde
Mig aff forderffvelse
Thi du min siæl bønheardte
Mit i Ulyckens Væ
Paa Herren ieg dog tenckte
Da ieg forsmechtet laa
Min tillid paa Gud hengte
At ieg kund' hielpen faa.

7.

Min bøn kom i din tempel
Og giennem trengte sig
351 Saa er ieg et exempel
For dem som troer paa dig
De som paa falskhed Vare
Og paa forfenglighed
Skal falde om i Fare
Og icke bliffve Ved.

8.

Men ieg dig Vil betale
Med min tacksigels røst
Jeg gandske Vil befale
Mig Herren i mit brøst
Hvad som jeg loffved haffver
Jeg hannem offre skal
Min Salighed tillaffver
Min Gud i Himmel Sal.

Aff en bedrøffved
Jesu Ven.

352

**TRØST-VALET TILL SIN
HOYBEDRØFUED HUSTRU,**

skrefuit paa Skibet ved Hittland den 10. May Anno 1681 .

Nu bryster Siæll og Sind! Nu smelter slet mit Hierte!
J Siæll og inderst Aand Jeg føler Dødssens Smerte
For Dig, Min *[Abild]-Quist*, Du *Paradiise-Frugt*,
Din Dyd, Din ædell Dyd er Siælens Balsam-Lugt!
Ah! Skilssmiss, Skilssmiss Haard! Du Siælens Smerte-Byrde,
Hui vilt du mig dog slett med Sorgens Slag-Sverd myrde?
Jeg Jordes leffvendes; Min Siæll den quæles slett;
Thi See: Mig Himlene nu gandske har forgett!
Min Siæles beste Deell fra Liiffv og Aand er røffvet,
Thi ach Ulychens Vold med mig har Styrcke prøffvet,
Og Jeg er sablet ned; Min Aand er slet udflytt,
Aff Sorrhig er min Siæll forkrammet og forknytt,
Ah! Hustru! Hustru God! Hui skall vi saa adskilles?
Aff Verdens Sviig og List hui skall Vi saadan drilles?
Hui har Ulyckens Vold paa os saa lagd sin Haand,
Att den udslucker slet - vor Siæll, vor Liiffv, vor Aand?
Paa Bølgens Teppe blaae skall Jeg fra Dig henveltes,
Udi mit Hierte Blod min Siæll til Døden smeltes,
Dig, Dig, Min Skiønneste, Min Siælis Himmel-Pant,
Skall Jeg forliisse Dig, *Mit Hiertis Diamant?*
Mig tyckes, at Jeg seer Dig som en Turtell-due
Paa enlig Sørge-Quist at Jamres i vor Stue
Hos *Hierte-Moders* Haand, og hos *Vor Spæde Barn*
Vi Alle snæred' er' udi Ulyckens Garn.
Ah! Himle! Himle! Hui har J os saa nedtrycket?
Hui er vor Lyckes Rood saa slet aff bund' oprycket
Hui er vor Medgangs Sooll for os saa bleffven mørck?
Vor Huile-Boe og Huus staar som een eenlig Ørck!
Ney! *JESUS* Hand er Vert, og Hand er Huusets Herre,
Saa *Sathans* Stricke-Garn os ey skal slet besnærre,
353 Min Hustru, Moder, Barn *Du, JESU*, vogte vill
Jmod ald Modgangs Vold, og mod Ulyckens Spil
Lad *Sathans* Vold og Magt udkaste sine Piile,
Att Lycken icke vil for os nu lenger smiile:
Gud lade schall igien dog Bladet vende sig,
Det er min Siæles Haab! Det troer Jeg visselig.
Tag trøst af Himmelen, *Min Abild, Himmel Pode!*
Gud lad Ulycken Dig ey meere gaae till mode!
Gud øse Glæde Trøst udi Din Siæll og Aand!
Gud udaff Himmelen Dig recke Faders Haand!
Huer dag, huer øyeblik Jeg *Dig Gud* offvergiffver,
Min Siæls *Memorial* Du indtill Døden bliffver,
Dig, Moder, og Vor Barn Jeg oppaa Hiertet bær,
J Trey et huer *minut* mig udi minde er.
Tack, *Hierte Hustru*, Tack! for huer en Fryde-Time
Du med mig leffvet har, min Siæll derom vill riime
Nu till en Tack-*Valet* fra *Hittlands* Odd og Pynt
Du veyer meer' hos mig end *Jndiens* Guld og Mynt.
Mit Hierte saaret er! Min Siæll er slett forskrammet,
Nu att Ulyckens Kløer paa os saa hart har rammet,
Jeg seer [dit] Dyde-Speyll udi mit Hierte staae
Ditt *Contrafait* Jeg bær i Hiertets skiulte Vraae:
Seer Jeg till Himmelen, og Himlens liuse Stierner,
Huer hen de Lærdes Sind opstiige maae med Hierner,
Udi huer Soele-Glandtz Jeg fast *Ditt* Ansigt seer,
Og *Dine* Dyders Flock i Sorgen ad mig ler.
Vill Jeg i Haffvsens blaae og Bølge-Glar mig speyle
Du kommer mig alt for huer time Jeg monn' seyle,
Men i mitt Hierte-Suck Jeg har *Dig* sidst og først,
Thi *ah!* Din kierlighed opvecker Siæle-Tørst.
Nu veed Jeg først Din Dyd, huer hoylig Du est værdig,
For Dig at gaae i Død Jeg villig er og færdig,
Graad, Knæ-Fald, Suck, og Bøn for *Kongen* øeste Du,
At Du kund frelse mig fra Modgangs Trodtz og Tru',

354 Nu *Gud* os friste vill ved Skilssmiss haarde Prøffve,
Og sine Ægte-Børn Hand meere vill bedrøffve,
En Moder Sønneløs, En *Daatter* Faderløs,
Du mister Hosbond *Din*, Saa er Ulycken bøs.
Hui handler J saa hart, J meer' end mæchtig' *Himle*,
Ulyckens Svogel-Strømm' paa os J lader vrimle,
Drag dog Ulyckens Sky fra Vores Moodgangs Sooll
Og lad os niude Gunst hos *Herrens* Naade-Stooll.
Tack, *Hierte Moder*, Tack for *Din* saa yndig *Daatter*,
Langt offver Verdens Guld Min Siæll nu Hende skatter,
Jeg vedste det ey før; Jeg icke det forstood,
Jeg icke skiønte paa min *Abilds* Dyde-Rood.
Ah! Samle os igien, Vi som nu er' adspridde,
Du, meer' end *Naadig Gud!* vor Lycke er aff Ledde,
Vær Enckers *Fader*, Vær Forsvar for Faderløs,
Vær *Du* [imod] os bliid, naar Verden er os bøs.
Far, *Søde Hustru*, vell, Far vell, *Min Hierte Moder*,
Du, som er Dyden Sielffv, og driffver Dydens Noder,
Ah! Græmmes, Græmmes ey till Graffvens mørcke Muld,
Gud Leffver dog endnu, *Hand* være schall os Huld.
Ah! Sørger ey for Brød! *Ah!* Sørger ey for klæder!
For sligt J kenderne med Taare-Strøm ey væder!
Gud Spiise-Mester er, Hans Haand et *Magazin*,
Hand legger Brød paa Bord, Hand skiencker Fryde-Viin,
Huad gielder, *Kongen Dig Ditt* Brød og Ophold skiencker?
Huad gielder *Kongens* Gunst paa *Dig* i Naade tencker?
Gack kun til *Kongens* Stooll; Fald ned for *Kongens* Food
Hand bøyer Naadens Spiir, Hand er *Dig Mild og God*
Gack, *Hierte Hustru*, gack til *Kongens* Naade-Throne,
Jndgiffv *Din Supplicatz* med ydmygst Sucke-Tone,
Beed *Kongen* giffve *Dig Din* Ægtemand igien,
Dermed Hand teckes *Gud*, og Hand er *JESU* Venn.
Huad Himmel [ieg] beseer, Huad Søe [ieg] giennembyder,
For *Hustru Moder Barn*, Min Siæll i Taare flyder!
355 Jeg Jer i Hiertet bær; Huer triin, som Jeg gaar frem,
Mit Hiertes ønske er: *Gud vill os samle Hiem!*

TIL HANDS KONES MODER

Far Vell, Matrone-Sooll! Du Dyders Encke-Stierne;
Far vell, Du Qvinde Speyll, Du Dyders Søde Kierne,
MORMODER God, Far vell, Far vell udi Vor Gud,
Gud Sielfv beskierme Dig fra Modgangs Skam og Skud!
Forlad aff Hiertet mig, at Du est nu nedsuncket
J Sorgens [dybe] Dynd, [at] Lyckens Sooll har bluncket.
Jeg Aarsag var dertill, dog icke Jeg, men *Gud*,
Som vilde friste mig ved Modgangs Braad og Bud.
Uvenners Piile-Skud paa mig og hefftig rammed,
Uvenners Løve-klør saa hart mig har forkrammed
Att Jeg dog bugne maae for Magtens Offvermagt,
Mens troe dog: *Himlens Gud* paa os skall giffve agt!
Tag, *Hierte Moder*, Trøst aff *JESU* Naades Himle,
Sin *Hellig Aand, Gud*, lad udi Dit Hierte vrimle:
Jeg om Forladelsse saa Sønlig beder *Dig*:
Huad Jeg *Dig* giort imod, forlad aff Hiertet mig.

Seer Jeg Dig icke før, da for *Guds* Æres tröhne
Vi Begge mødis skall med Liifvssens Ziirlig Krohne;
Knuuss ey Din Dydig Siæll i Stycker dog for mig:
Om *Gud* vill, om et Aar Jeg kand igien see *Dig!*
Gud end saa meget har aff Naade os at skencke,
Som os frataget er, till Gunst *Hand* paa os tencke:
Gud er endnu saa Riig, som udaff Evighed,
Vor Hierte-Suck og Sorg *Gud Sielfv* til fulde veed.
Er det Min *Guds* Behag Hand os igien skall sancke,
Dog Jeg til *Jndie* Sooll ved *Kongens* Bud maae vancke,
Kand skee: Mig Lyckens Guld endog kand møde der;
Jeg veed: J huor Jeg er, Jeg er *Min Gud* dog kiær!
Trøst *Dig* i Naadens *Gud*, *Du Himmel-Dannet Encke*,
Gud till Sit Hierte skall *Din* Siæll med Naade lencke,
357 Vær *Du* forsickrett paa: *Gud* gjemme skall *Din* Graad
Og *Hand* skall frelse os, naar vi veed ingen Raad.
Tack, *Hierte Moder*, Tack for huer en Glæde-Time
Du med mig leffvet har, *Din* Gunst som Sool i Striime
Mod mig mangfoldig var, *Du* bar [for] mig *Din* Siæll
Aff dybest Hierte-Grund, *Du* undte mig saa vell,
Ah! Ah! Jeg det ey kand med Sønlig Pligt forskyldte,
Gud vederlegge Dig med Himlens ævig fylde:
J huer mit Morgen-Suck, i huer min Aften-Bøn
Min Gud Jeg offer *Dig* ret som en Lydig Søn.
For mig *Du* nøyes maae med min saa spæde Datter,
Jeg veed *Du* med *Din* Siæll og Hierte Hend' omfatter:
Gud Eder Alle Trey omfagne med Sin Arm,
Og vederquæge Jer aff JESU Bryst og Barm!

Udi største Hast med Hierte-Sorg skreffvet paa Skibet under *Hetland* den 11 May 1681 af Min bedrøvede
Moders
Sorgefulde Søn.
358

TIL HELVIG JUEL

Høybaarne [*Helvig*] *Juul* du dydens Mester-Stykke
Og Adelstandens Priis, Jomfruers Ære-Smykke
Din Faders fryde-Soel, din Moders Liff og Lyst
Din Hierte Kieristis fuldkommen Siæle-trøst.
Tilsted mig, at ieg maa dig disse Linner sende
Nu Jeg fra Fødeland saa tvungen mig maa vende
Ved Kongens store magt Jeg gaar til *Jndien*
Men det er Himlens Gunst at komme hiem igien.
Der Jeg dit ansigt saae, Jeg saae det Dyders Speyel
Og din *Physignomi* fra dyd slår aldrig fejl
Du aff din Naadsens Gunsst en prøffve lod mig see
Nu at Jeg føle maa Ulykkens Veld' og Vee
Tak tusind Hierte-tak for *Biblen* du mig skienket
Tak tusind hierte-tak for du oppaa mig tenket.
Udaff din Naade-floed du skienket mig en schaal
Din Lykke aldrig skal naae noget meed og maal,
Jeg aldrig glemmer dig til Gud i mine Sukke
J Naade tenk paa mig du dydens Ziirlig dukke
Du est din Faders loff, du est din Moders liff
Paa din *Memorial* til hielp og Gunst mig schriff.
Min Lykke *Bancherot* for mig saa hastig spillet

Jeg med mit fattig Huus aff Modgang bleff saa drillet
At Jeg indviklet bleff i Satans Snerre-garn
Derfore Jeg forloed min Hustru, Moder, Barn.
Aff Lykkens *pulpitu* vj alle bleff nedfeldet
Aff Modgangs Svoffvel-Strøm vj bleffve offver veldet
Men Jeg til Himlene min Sag hår alt indsteffnt
Og troer at Verdens vold aff Gud schal bliffve heffnt
Men see! Min Hustru staar ved Haffvets salte bredde
Med siæl, med blod og liff hun gierne mig vil redde
Fra den død-farlig Vey, som gaar til *Jndien*
Hun seer Hun miste schal sin Siæliss trofast ven.
359 Ach Gud oss samlet hår, men Verden oss adskiller
Vi dantzer nødigt med som Lykken fore-spiller
Et Hierte udaff steen til blod maa smelte plat,
Fordj min Hustru Jeg schal sige saa god Nat.
Hun mister bord og brød, hun mister Mand og Mage
Oppaa Ulykkens Vold til Himlen maa vi klage.
Det lille Svage Nor kand og ey følge mig
Men udaff Suk og sorg maa offuergiffve sig
Ach Hør! mit spæde Barn er halffdød i sin Vugge
Og offver Moder min gaar dødens mørke schugge.
Den Eene mister *Mand*, den anden Fader sin
Den Trede seer sin Søn maa gaa paa dødsens trin.
Det gielder vist mit liff til *Jndien* at reyse
Jeg Haffsens Grumme magt seer imod mig at kneyse.
Og kand Jeg endschiønt naae til Linens brynde-baal
Da troer Jeg stadelig Jeg naaer mit Liffvis maal.
Saa schal mit blodes Røst til Gud i Himlen stige
Og den trofaste Gud vor Raab schal aldrig svige,
Min Hustrues suk og sorg er tegnet i Guds Haand
For mig aff Lutter sorg hun offrer Gud sin Aand.
Ach! Hierte Jomfru! Ach! du dydens Held og ære
Udj din Tegnebog lad mig opschreffven Være
Tegn mig, Min Hustru, Barn, min Moder schriff der hos.
For Gud og Mennischen det er din ævig roes.
O tal, tal stetze got, tal got for mig og mine
Udj Guds Fodspor du til priis der med Kand trine
Beed Fader-broder, og beed Hierte Fader god
At tale got for mig, thi du est dydens Roed.
O lad det første Schib slig *Ordre* med sig fange
At Jeg schal hiem igien til børn og Hustru gange
Om mueligt Himlen mig saa lenge spare vil
At Jeg paa bølge-Vey mitt Liff ey setter til.
360 Det *Juule*-Brødre-par hoss Kongen det kand mage
At min Hiemkomst igien kand kongen vel behage
Jeg Hører Skibet bær den Glubske Ulfvves naffn
Lad Ulfven føre mig snart hiem til Kiøbenhafn
Jeg være vil et Lam; Lad Ulfven Lammet føre
Hiem fra *Ost-Jndien* til Fødelandetz dørre
Jeg Heller nøyes vil hoss Jer med Vand og brød
End med *Ost-Jndiens* den daglig Risengrød.
Jeg Heller Fisch og Sild og Rugbrød vil fortære
J Danmarks Fødestaffn, end lade for mig bære
Hiach i *Jndien* og *Cardemomme*-lugt
Min Maffve døyer ey *Canelebarke*-Frugt
Kald mig da hiem igien med første Skib som vanker,
Min bøn igien for dig paa Himlenss dørre banker,
Gud signe, salffve dig, og din Høybaarne Slegt,
Gud lad Jer stadig staa paa Lykkens Gylden vegt.
Tag disse Slette Riim op i sædvaanlig Maade
Jeg er saa Søe-Siug, at Jeg ey min pen kand raade,
Leff Vel, Leff ævig Vell, du dydens Rette Form.
Det Ønscher Jeg aff Gud din Tiener *Jacob Worm*.

Worm, Jacob, . - [1968], [1968]-1994

A°: 1681.